

opusdei.org

Len matka dokáže pochopiť matkino srdce

Svedectvo o tom, ako naša Pani z Torreciudad zmenila srdce jednej silnej matky.

05.05.2017

Bola som tretia v poradí, vo veľkej trinásťčlennej rodine. Moji rodičia mali vždy silnú kresťanskú vieru – môj otec vyzerá ako svätý Jób, tak trošku aj ako svätý Mikuláš, a moja matka ako Judita, čo sa týka krásy a silného charakteru.

Moja matka mala vždy vyhranené názory a cítenie, búrila sa proti pohodáckej spoločnosti a bola veľmi odvážna. Predovšetkým to však bola taká typická mama. Vychovala nás bez akýchkoľvek kníh, programov, návodov, s takou tou rodinnou prirodzenosťou, pričom sa veľmi tešila zo všetkého, čo stálo za to, a vždy bola prítomná v domácnosti. Veľa čítala, veľa rozprávala, veľmi rada bola spolu s nami. Z času na čas nás karhala – a na pokarhanie bolo naozaj dosť dôvodov. Veľmi dobre si všetci pamätáme, keď raz schmatla koláč, aby ho hodila otcovi do tváre, keď však zbadala zhrozený výraz na jeho tvári, zmenila smer, a koláč pristál na plafóne.

Napriek niektorým normálnym, bežným treniciam v rodine, vždy sme sa považovali za veľmi jednotnú a privilegovanú rodinu, vzhľadom na to čo sme za tie roky dostávali od Boha – a tým najväčším darom bol

dar viery. Mali sme príležitosť utvrdiť sa vo viere spolu so svätým Jánom Pavlom II. na svätej omši, ktorú slávil na prvom *Stretnutí rodín* v roku 1994. Ďalším významným darom bola schopnosť vedieť sa tešiť zo života. Veľmi si oceňujeme medziludské vzťahy, stretnutia s príbuznými, priateľmi... Život berieme ako jeden nádherný dar, ktorý sme si vždy vážili.

Božie plány nie sú naše plány

Keď som mala 19 rokov, navštívila som Svätyňu v Torreciudad so svojimi priateľmi. Tam ma moja sestra Paula, supernumerárka, zoznámila s jedným dievčaťom s Opus Dei a prostredníctvom nej som začala navštevovať niektoré aktivity. Vždy som mávala predstavu, že môj život sa bude podobáť na život mojich rodičov, lebo som ich veľmi obdivovala a mala som prirodzený vzťah k manželstvu a materstvu. Ale

Božie plány nie sú naše plány a po ukončení štúdia architektúry som si uvedomila, že Boh ma povoláva k tomu, aby som svoj život odovzdala Jemu a iným, ako numerárka Opus Dei. Krátko predtým môj brat Arturo dospel k takému istému rozhodnutiu.

Keď som to povedala svojej matke, reagovala úplne neočakávaným spôsobom. Povedala, že nemám skutočné povolanie a doslova sa rozzúrila. Potom vyhlásila, že ak si chcem zvoliť takýto život, potom sa hneď namieste môžem pobrať z domu, a vykázala ma von len v tom, čo som mala na sebe oblečené. Potom šla rovno za bratom Arturom a povedala mu, aby si zbalil kufor, a aby sa tiež pobral. Celá naša rodina bola z toho mimo, ale len matka dokáže pochopiť matkino srdce.

Môj otec na to tiež spočiatku zareagoval negatívne, ale keď si vypočul moje vysvetlenie, povedal:

„Toto je od Boha. Keď si to vypočuje tvoja matka, aj ju to presvedčí.“ Ale moja matka vôbec nechcela nič počuť. Otec ju vždy podporoval, boli vždy ako jedno srdce, jedna hlava, príklad pre nás všetkých. Do bodky splnili svoje sľuby, ktoré si dali pri sobášii: „Budem ťa milovať v radoostiach i starostiach, v zdraví i chorobe, v bohatstve i chudobe...po všetky dni môjho života.“

Vrátili sme sa domov po dvoch týždňoch, ale naša rodina už nebola viac to, čo predtým. Vzťahy s matkou boli napäté, veľa sme sa hádali, sústavne dochádzalo k nedorozumeniam. Trpela som, keď som pomyslela na to, že to, čo Boh odo mňa žiada, by mohlo oddeliť moju matku a mojich súrodencov od Neho a od Cirkvi. A potom som počula, ako mi náš Pán v srdci hovorí: „Len odvahu, ty sa staraj o moje veci, a ja sa postarám o tvoje.“

Medzi „moje veci“ patrila aj moja rodina.

Roky plynuli a moja matka nijako nevedela pochopiť moje povolanie, aj keď naše vzťahy sa trošku zlepšili. Po narodení netere Mariny sme mali k sebe bližšie. Moji rodičia naďalej odmietali navštíviť centrá, kde sme žili, alebo počúvať čokoľvek týkajúce sa života v Opus Dei. Ale nikdy nás neprestali milovať, počítali s nami. Často sme navštevovali náš rodinný domov, aj keď nie tak často, ako by si to oni želali, a to nám dávali aj jasne najavo. Arturo žartovne naznačoval otcovi, že nemá „dar bilokácie“. Raz na Štedrý večer mu otec daroval darček, „bilokačný prsteň,“ bol vyrobený z papiera, ale samozrejme nefungoval. Ja som na tom bola horšie, lebo som si nemohla dovoliť zažartovať s mamou. Časom predsa len uznala, že naozaj máme povolanie, a že to nebolo len nejaké dobrodružstvo z rozmaru. A

spoliehala sa na naše modlitby za rôzne úmysly, ktoré sa temer vždy týkali rodiny.

Velká kríza v rodine

Zdalo sa, že harmónia v rodine sa začala obnovovať, keď štrnásť rokov po prvom „zemetrasení,“ sa moja sestra Paz rozhodla, že sa odovzdá Bohu ako zasvätená členka Regnum Christi. Bolo to na moje narodeniny, 27. augusta 2012 a sestra sa domnievala, že táto zhoda dátumov je jasným znakom, že jej rozhodnutie je dôsledkom môjho rozhodnutia. Boli sme zvedaví, ako zareagujú naši rodičia. Mysleli sme si, že to bude v poriadku, ale vtedy sa to delikátne ekvilibrium zosypalo a začala sa obrovská kríza. Po rokoch morálneho trápenia sa a únavy z toho, že je „tou zlou“, sa moja matka celkom zrútila. Keď jej to Paz povedala, okamžite ju vyhodila z domu. Bolo ťažké pre nás akceptovať

to, že ona to nedokáže akceptovať, ale pre našu matku to bolo ešte ťažšie.

V takejto novej situácii, keď naša matka nebola schopná sa prispôbiť, postihla ju veľká depresia, ktorá ju doviedla až k tomu, že odmietla aj to, čo najviac milovala. V januári sa rozhodla odísť a bývať v našom byte pri mori, pričom otcovi povedala, že sa „rozhodla žiť oddelene od neho.“ Spočiatku sme tomu nechceli ani veriť, znelo to ako typická vyhrážka, ktorá sa čoskoro pominie. Ale plynuli dni, týždne a mesiace, a ona naďalej nechcela mať nič spoločné s otcom. Bola už unavená z toho, že má robiť dôležité rodinné rozhodnutia, z toho, že musí na každého z nás dohliadať a jednoducho už chcela urobiť utrpeniu koniec. Vybrala si riešenie, keď „čo oči nevidia, to srdce nebolí“.

Nevedeli sme, čo máme robiť, a tak sme sa obrátili na našu Matku,

prosili sme ju, aby nám vrátila mamu späť. Spolu s otcom a Paz som raz vycestovala do jednej mariánskej svätyne. V tom čase došlo k rezignácii Benedikta XVI. a zvoleniu pápeža Františka, a spolu aj s inými udalosťami to na moju matku veľmi zapôsobilo.

Panna Mária z Torreciudad mení srdcia

Navrhla som matke, aby po Veľkom týždni prišla do Torreciudad, kdebol môj brat Arturo na seminári pre mladých profesionálov a zúčastňoval sa na kurzoch v blízkom konferenčnom centre. Na moje prekvapenie matka súhlasila.

V prvý deň prišla na obed a na stretnutie v La Solana. Administrácia pripravila valencijskú paellu a ľudia boli k nej veľmi milí. Ku koncu už bola spokojná. Keď som sa dozvedela, že príde, porozprávala som sa s rektorom svätyne a vysvetlila som

mu situáciu. „Musíte sa porozprávať s mojou matkou, vy to musíte urobiť.“ Odpovedal mi s veľkým úsmevom: „Nie, to musí urobiť naša Pani, len sa modli.“

Počas toho pobytu sme chodili s matkou na obed, na výlety a navštívili sme viaceré miesta v svätyni. Raz popoludní sme šli modliť sa ruženec a na požehnanie Najsvätejšou Sviatosťou Oltárnou. Na záver som pozrela na mamu, ktorá sa tvárila veľmi vážne, a povedala som jej: „Mama, povedala som rektorovi, že si tu, nechcela by si sa s ním porozprávať?“ „Áno, môžeme teraz,“ povedala bez váhania. Neskôr mi hovorila o tom rozhovore, v ktorom sa vyjadrila: „Vidím mnoho omylov vo svojom živote...ale nechcem sa zmeniť, nechcem sa vrátiť k manželovi, nemôžem sa spovedať.“ Kňaz jej povedal: „Nerobte si s tým starosti, Boh vám dá zmysel nápravy.“ Takto to prebehlo a na

druhý deň šla na spoveď a bola to znovu tá matka, akú som ju poznala.

Tí, ktorí vítajú návštevníkov v Torreciudad, majú istý dar, ktorým vám dávajú pocítiť, ako keby ste vy boli jediným človekom na tomto svete. Vicerektor nás sprevádzal po Kaplnke Svätej rodiny. Rozprával nám, koľko výročí svadieb sa tam už konalo. Moja matka mu povedala, že 12. októbra budú s otcom spolu už štyridsať rokov, a to by bola výborná príležitosť, aby sme sa tam všetci stretli. Súhlasil a žartovne poznamenal: „No, to by ste riskovali, keby ste chceli čakať do päťdesiateho výročia, človek nikdy nevie, či sa dožije, a ako na tom bude.“ O týždeň neskôr sa matka vrátila s Arturom do Valencie, bola šťastná, že sa vracia domov. Nebola si istá sebou, ale bola si istá Bohom.

Nečakaná správa

24. septembra mi zavolať otec. Bol veľmi rozrušený, keď oznámil, že mama je v nemocnici, zrazu mala ťažkosti s rozprávaním. Čo najrýchlejšie som sa za ňou vybrala. Lekár nám povedal, že tu zjavne ide o nádor na mozgu. Rozhodli sme sa, že jej to priamo povieme, lebo ona vždy chcela, aby jej hovorili pravdu, okrem toho bol expertka na identifikovanie rôznych oklúk a lží. Boli sme zdrvení, môj otec, Paula a ja, sme sa potom vybrali spolu s doktorom do izby, kde ležala matka. Keď sa matka dozvedela diagnózu, pozrela na lekára a povedala: „No, každý musí na niečo zomrieť, niekto skôr, iný neskôr.“ Keď sme začali vzlykať, matka nám povedala, aby sme „prestali dramatizovať, a aby sme sa išli najesť.“

V kaviarni mi potom otec pomedzi slzy a nervózny smiech povedal, že žasne nad pevnosťou našej matky. On si to predstavoval tak, že to vlastne

malo byť naopak. Najskôr to doktor mal povedať matke a spýtať sa jej, kedy to ona chce oznámiť manželovi a deťom.

Tú noc som strávila s matkou v nemocnici. V istej chvíli mi úzkostlivo povedala: „Ako ma len Boh potrestá za to, že som vzdorovala jeho vôli...“ „Nie“, odvetila som, „pozri ako často pápež František hovorí o milosrdenstve, mama. Keď prídeš do neba, Boh sa na teba usmeje a veľmi ťa objíme.“ Keď som si išla pospať na stoličke v nemocnici, prosila som Boha, aby dal mojej matke potrebný pokoj. Na druhý deň som jej povedala: „Poobede ti prinesiem nejaké chrumky. Mám ti priniesť aj niečo iné?“ „Áno,“ povedala, „prived' aj kňaza.“

Rozhodnuté, urobené

Po viacerých vyšetreniach sa lekári rozhodli pre operáciu 14. októbra.

Zavolali sme vicerektorovi Torreciudad, aby zrušil oslavu výročia sobáša našich rodičov, ktorú sme tam pripravovali. Mojej matke bolo veľmi ľúto, že tam nemôže ísť. 11. októbra o tretej ráno sa modlila: „Vieš, Pane, mohol si trošku oddialiť ten nádor, aby naša rodina mohla ísť do Torreciudad.“ Cítila, ako jej náš Pán odpovedá: „A kto vám bráni tam ísť?“ „A naozaj!“ pomyslela si. „Nikto nám nebráni!“ A otcovi povedala o svojom rozhodnutí. O ôsmej ráno sme to už všetci vedeli. Dostala povolenie odísť z nemocnice a typickým, valencijským štýlom – *pensat i fet*, „rozhodnuté a urobené“, sa nás 36 vybralo autobusom do Torreciudad, aby sme sa v ten istý deň aj vrátili.

Mala som z toho zmiešané pocity, bola tu radosť z toho, že všetci ideme spoločne do Torreciudad, ale súčasne mi bolo smutno, že to bude možno náš posledný spoločný rodinný výlet.

Operácia bola veľmi riskantná a moja matka bola pripravená na odchod do neba. Svätý Josemaría zvykol hovoriť, že Boh nie je nejaký kradmý zlodej, ktorý sa zmocní koristi v najmenej očakávanej chvíli, ale skôr záhradník, ktorý odrezáva ruže v tom najlepšom. Tak som vnímala svoju matku, ako nádherný kvet, pripravený na odrezanie.

Chcem vydať svedectvo

Operácia bola úspešná. Nádor odstránili bez poškodenia mozgu. Popoludní sme navštívili matku na jednotke intenzívnej starostlivosti. Arturo a ja sme vošli ako poslední. Pristúpili sme a ona nám so žiarivou tvárou povedala: „Dnes bol ten najšťastnejší deň v mojom živote.“ Spýtala som sa jej, či sa bála operácie a ona povedala že nie.

O niekoľko dní neskôr som šla stráviť s ňou noc v nemocnici a odvážila som sa jej spýtať, čo sa stalo počas

operácie. Povedala mi: „Neviem to presne. Viem len, že Boh sa mi dal ako dar a ja ho nechcem stratiť. Neviem to pochopiť, ako sa mi dal takýmto spôsobom, keďže som Mu bola tak vzdialená, často som vzdorovala Jeho vôli a vlani som chcela všetko nechať tak.“ Pochopila som, že je to tajomstvo, pričom ale mama sa vždy snažila žiť čestne a Boh o tom vedel. Povedala, že sa cíti ako Dimas, ten dobrý zločinec, ktorý si na poslednú chvíľu ukradol nebo od Krista. Potom som sa jej spýtala: „A mama, teraz už chápeš naše povolanie?“ Nenechala ma ani dohovoriť: „Nielenže ho chápem, ale aj chápem, že to je tá najlepšia vec, ktorá sa mohla stať.“ Neskôr mi sestra hovorila o tom, ako matka po operácii povedala viacerým mojim súrodencom: „Chcem, aby ste vedeli niečo. Celý život som strávila vo veľkej dôvere v Boha, ale len do určitého bodu. A tým bodom bola moja pýcha, a tá mi znemožňovala

zjednotiť sa s Bohom, pochopiť jeho veci.“ V tých dňoch prejavila aj slovami zmierenie, nežnosť a pochopenie pre moju sestru Paz.

O niekoľko dní neskôr nám povedala, že chce vydať svedectvo matky, ktorá zatvárala oči pre povolanie svojich detí, matky, ktorá sa mýlila. Napriek tomu, moja matka sa nemýlila, lebo nás učila a vychovávala k veľkodušnosti, pričom sa potvrdzovali slová svätého Josemaríu, že za svoje povolanie vďačíme z 90 percent našim rodičom. V našom prípade by som povedala aj z 99 percent.

Keď nádor analyzovali, oznámili nám zlú správu, že našej matke zostáva už len šesť mesiacov až rok života. Potom nasledovali mesiace liečby: rádioterapia, chemoterapia, atď. Ale aj dar života, lebo plynuli ďalšie dva roky. Zažila ešte významné udalosti – sobáše, krsty, púť do Svätej zeme,

návštevu Fatimy, Torreciudad, atď. Ale nielen to, každý deň nás učila nejaké nové veci. Našla si čas na ospravedlnenie, na poďakovanie, na individuálny rozhovor s každým, na to, aby nám povedala, že máme byť nielen dobrí, ale svätí.

V septembri 2014 sa naši rodičia zúčastnili blahorečenia Álvara del Portillo v Madride. Boli to nezabudnuteľné chvíle, naplnené veľkou milosťou zo strany Boha a vďačnosťou z našej strany.

Príbeh obrátenia mojej matky je aj príbehom obrátenia môjho otca a každého jedného z detí. Mama povedala, že odchádza do neba, aby pre nás pripravila dom, a aby bol pohodlný. Zomrela 24. februára 2016, v kruhu svojich detí a vnúčat, s veľkým pokojom a radosťou. Práve ona nás bude teraz ťahať do neba, až kým nás tam všetkých nebude mať pri sebe, so Svätou rodinou z

Nazaretu, v Najsvätejšej Trojici. V nebi nebudú žiadne slzy, žiadna bolesť, žiadne nepochopenie... bude tam len spoločenstvo lásky, kde dúfam, že stretneme všetkých vás, ktorí čítate tento príbeh.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/len-matka-dokaze-
pochopit-matkino-srdce/](https://opusdei.org/sk-sk/article/len-matka-dokaze-pochopit-matkino-srdce/) (26.03.2025)